

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 857/84 z dnia 31 marca 1984 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania opłaty, o której mowa w art. 5c rozporządzenia (EWG) nr 804/68 w sektorze mleka i przetworów mlecznych, zmienionego rozporządzeniem Rady nr 590/85 z dnia 26 lutego 1985 r., i art. 7 akapit pierwszy pkt 2, 3 i 4 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1546/88 z dnia 3 czerwca 1988 r. w sprawie zasad stosowania opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 5c rozporządzenia (EWG) nr 804/68 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zwrotu wydzierżawionej części gospodarstwa odpowiadająca tej części ilość referencyjna nie może zostać przeniesiona na rzecz wydzierżawiającego, jeżeli nie jest on już producentem mleka, nie zamierza podjąć takiej działalności, ani nie ma zamiaru ponownie wydzierżawić przedsiębiorstwa producentowi mleka.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 rozporządzenia nr 857/84, zmienionego rozporządzeniem nr 590/85, i art. 7 akapit pierwszy pkt 4 rozporządzenia nr 1546/88 stoją na przeszkodzie pozostaniu ilości referencyjnej w rękach dzierżawcy po wygaśnięciu umowy dzierżawy, jeżeli została ona rozwiązana dobrowolnie.

(¹) Dz.U. C 229 z 17.09.2005.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 listopada 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Montex Holdings Ltd przeciwko Diesel SpA

(Sprawa C-281/05) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Prawo przysługujące uprawnionemu z rejestracji znaku towarowego do zakazania tranzytu towarów opatrzonych identycznym oznaczeniem przez terytorium państwa członkowskiego, na którym znak ten jest chroniony — Niezgodne z prawem wytworzenie towaru — Państwo stowarzyszone)

(2006/C 326/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Montex Holdings Ltd

Strona pozwana: Diesel SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 28, 29 i 30 traktatu WE oraz art. 5 ust. 1 i 3 dyrektywy 89/104/EWG: Pierwszej dyrek-

tywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1) — Prawo przysługujące uprawnionemu z rejestracji znaku towarowego do zakazania tranzytu towarów opatrzonych identycznym oznaczeniem przez terytorium państwa członkowskiego, na którym znak ten jest chroniony — Brak ochrony w kraju przeznaczenia

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy rozumieć w ten sposób, że uprawniony z rejestracji znaku towarowego może zakazać tranzytu przez państwo członkowskie, w którym znak towarowy objęty jest ochroną (w omawianym przypadku państwem tym jest Republika Federalna Niemiec), towarów opatrzonych tym znakiem towarowym, objętych procedurą tranzytu zewnętrznego i skierowanych do innego państwa członkowskiego, w którym ochrona taka nie istnieje (w danym przypadku — Irlandii), tylko wówczas, gdy towary te są przedmiotem działań osoby trzeciej podejmowanych w czasie, gdy są one objęte procedurą tranzytu zewnętrznego, których niezbędnym elementem jest wprowadzanie tych towarów do obrotu w wymienionym wyżej państwie członkowskim tranzytu.

- 2) Pod tym względem nie ma co do zasady znaczenia to, czy dany towar przeznaczony na rynek państwa członkowskiego pochodzi z państwa stowarzyszonego czy z państwa trzeciego, podobnie jak nie ma znaczenia, czy towar ten wytworzony został w państwie pochodzenia zgodnie z prawem czy z naruszeniem praw do znaku towarowego przysługujących w tym państwie uprawnionemu z rejestracji tego znaku towarowego.

(¹) Dz.U. C 243 z 01.10.2005.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 października 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-302/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 200/35/WE — Artykuł 4 ust. 1 — Zastrzeżenie własności — Skuteczność)

(2006/C 326/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Schima i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: I. M. Braglia, pełnomocnik, M. Massella Ducci Teri, adwokat)